

Sygn. akt II AKa 23/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2023r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Przemysław Filipkowski

Sędziowie: SA Sławomir Machnio

SO (del.) Piotr Maksymowicz (spr.)

Protokolant: Katarzyna Wójcik

przy udziale Prokuratora Renaty Śpiewak

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2023r.

sprawy

M. P. (1)

córki Z. i E. z domu W.

urodzonej dnia (...) w S.

o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłą z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w dniu 8 października 2020r.

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora oraz pełnomocnika wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 27 października 20 22r., sygn. akt XII Ko 80/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądzone nim zadośćuczynienie obniża do kwoty 7.000,00 (siedem tysięcy 00/100) złotych;

II. w pozostałym zaskarżonym zakresie wyrok utrzymuje w mocy;

III. określa, że koszty sądowe postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 23/23

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
---	----------	--

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 października 2022r.
sygn. akt XII Ko 80/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo **prokurator** w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel subsydiarny

oskarżyciel prywatny

obrońca / **pełnomocnik**

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy
------------	---	------------

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

<u>2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</u>					
<u>2.1. Ustalenie faktów</u>					
<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			w postępowaniu odwoławczym nie prowadzono postępowania dowodowego		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		w postępowaniu odwoławczym nie prowadzono			

		postępowania dowodowego			
--	--	-------------------------	--	--	--

<u>2.2. Ocena dowodów</u>		
<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
---	---	---
<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
---	---	---

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Prokurator w apelacji zarzucił zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym przyjęciu, że rozmiar krzywdy doznanej przez M. P. (2)-skiej, a spowodowanej niewątpliwie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>niesłusznym jej zatrzymaniem w dniu 8 października 2020r. uzasadnia zasądzenie na jej rzecz kwoty 12.000,00 zł, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonych dowodów prowadzi do wniosku, iż kwota ustalonego zadośćuczynienia jest rekompensatą wygórowaną</p>	
<p>Pełnomocnik wnioskodawczyni sformułował zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 kpk w ten sposób, że Sąd zaznajomiony z treścią całego materiału dowodowego, który został oceniony jako wiarygodny (wyjaśnienia wnioskodawczyni, zeznania T. P. i O. D. (1), zaświadczenia lekarskie, dokumentacja medyczna i wpisy na portalu społecznościowym) ocenił go nieprawidłowo, tj. nie wziął pod uwagę całokształtu faktów wynikających z wymienionych dowodów i w efekcie znacznie zaniżył rozmiar doznanej przez wnioskodawczynię krzywdy, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że krzywda ta jest znacznie bardziej dotkliwa,</p> <p>- co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych i niesłusznego uznania, że kwota 12.000,00 zł zadośćuczynienia jest kwotą odpowiednią do zrekompensowania subiektywnego poczucia krzywdy i wywołanego u wnioskodawczyni stresu związanego z zatrzymaniem oraz pozostaje odpowiednia do warunków życia społeczeństwa, podczas gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny powinien doprowadzić Sąd do wniosku, że kwotą adekwatną do rozmiaru krzywdy wnioskodawczyni jest kwota 50.000,00 zł</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Dla uporządkowania: obie apelacje zwrócone były wyłącznie przeciwko rozstrzygnięciom o kwocie przyznanego zadośćuczynienia. Prokurator kwestionuje przyznanie rekompensaty w kwocie sięgającej aż 12.000,00 zł. Pełnomocnik wnioskodawczyni – oddalenie wniosku w pozostałym zakresie (punkt 2. wyroku). Żadna ze stron nie podważa istoty żądania – to jest przyjęcia, że zdarzeniem rodzącym odpowiedzialność Skarbu Państwa było niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie M. P. (1) dokonane przez funkcjonariuszy Komendy Rejonowej Policji Warszawa I na podstawie zarządzenia wydanego przez Zastępcę Prokuratora Rejonowego Warszawa Śródmieście w dniu 7 października 2020r. (sygn. akt PR 2 Ds. 1424.2020.HL).</p> <p>W pierwszej kolejności ocenie zostanie poddana apelacja pełnomocnika. Otwiera ją zarzut naruszenia art. 7 kpk. Przepis ten stanowi: organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W orzecznictwie wskazuje się, że jeżeli skarżący kwestionuje dokonaną przez sąd ocenę dowodów, to zarzut obrazy art. 7 kpk powinien sformułować w taki sposób, aby z jego treści wynikała istota obrazy tego przepisu w danej sprawie, tj. w treści zarzutu należy wskazać jaki konkretnie dowód (czy dowody) został przez</p>	

sąd oceniony dowolnie oraz – co istotne – w czym ta dowolność się przejawiała (np. wyrok SA w Warszawie z dnia 1.03.2023r., II AKA 487/21, Lex nr 3519-530). Aby zarzut naruszenia art. 7 kpk okazał się trafny, wymaga wykazania wad w ocenie konkretnych dowodów (ten Sąd w wyroku z dnia 30.12.2022r., II AKA 293/22, Lex nr 3510437). Jest to linia orzecznicza utrwalona w orzecznictwie sądów powszechnych, podzielana w nadzorze judykacyjnym Sądu Najwyższego.

W świetle powyższego – mimo obszerności uzasadnienia apelacji – zarzut naruszenia art. 7 kpk nie został w żaden sposób umotywowany, a jego postawienie wręcz dziwi, skoro Sąd meriti dał wiarę depozycjom wnioskodawczyni, zeznaniom zaoferowanych we wniosku świadków, jak też dowodom z dokumentów. Wprost o tym mowa na str. 3.-4. uzasadnienia, w bloku formularza ocena dowodów. Zarazem danie wiary dowodom zgłoszonym w postępowaniu o odszkodowanie / zadośćuczynienie za niesłuszne skazanie, niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie nie oznacza, że Sąd wyrokujący obowiązany jest ustalić żądanie tak, co do istotny, jak i wysokości. Takiego automatyzmu nie sposób wywodzić z treści przywołanego przepisu (ani żadnego innego).

Zatem w istocie zarzut apelacji pełnomocnika wnioskodawczyni ograniczał się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Tożsamy zarzut sformułował Prokurator. Skarżący sformułowali je w przeciwnym kierunku.

Prokurator uważa, że sąd I instancji na podstawie dokonanych ustaleń faktycznych przyznał zbyt wysokie zadośćuczynienie – pełnomocnik wnioskodawczyni twierdzi przeciwnie podnosząc, że orzeczona wysokość zadośćuczynienia nie przystaje do rozmiaru krzywdy doznanej przez M. P. (1).

Błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd braku), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Może on więc być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych, itd. (T. Grzegorzcyk, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Kraków 2003, teza 9 do art. 438 kpk). Nadal aktualne jest stanowisko Sądu Najwyższego, że zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd. Skarżący nie może więc ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a rzeczywistym przebiegiem zdarzenia, ale powinien wykazać, na czym polega błąd w ustaleniu stanu faktycznego (wyrok z dnia 24.03.1975r., II KR 355/74, OSNPG 1975/9/84). W realiach spraw odszkodowawczych skuteczność

takiego zarzutu uzależniona jest od konkretnego wykazania błędnego powiązania ustalenia faktycznego z kwotą przyznanego odszkodowania / zadośćuczynienia. Nie będzie on skuteczny, jeżeli skarżący ograniczy się wyłącznie do zaprezentowania przekonania, że przyznane świadczenie powinno być wyższe lub niższe.

Analizując w pierwszej kolejności apelację pełnomocnika należało zauważyć, że o ile Sąd I instancji nie wskazał wprost, że od czasu zatrzymania M. P. (1) zмага się ze stanami depresyjnymi (w domyśle: przed zatrzymaniem zmagala się tylko z zaburzeniami afektywnymi dwubiegunowymi), to podkreślił przykładowo (str. 8.), że zatrzymanie wiązało się dla niej z dodatkowym obciążeniem psychicznym, które w konsekwencji skutkowało kontynuowaniem i pogłębieniem leczenia psychiatrycznego.

Sąd I instancji również dostrzegł, że wnioskodawczyni jest aktywistką i członkiem feministycznego kolektywu S., jak też przywołał postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie wydane w sprawie II Kp 2832/20, w którym – co prawda nie analizowano zagadnienia istnienia obowiązku meldunkowego – ale wskazano, że skoro Prokurator dysponował adresem osoby podejrzewanej, to wystarczające było wysłanie wezwania, a sięganie po środki przymusu zasadne dopiero w przypadku jego zignorowania. Za daleko jednak idzie teza apelacji, że wydanie zarządzenia o zatrzymaniu oraz przymusowym doprowadzeniu nastąpiło z zamierzeniem wyrządzenia M. P. (1)

krzywdy emocjonalnej, mającej w konsekwencji wywołać efekt mrozący i powstrzymać ją od dalszych działań aktywistycznych. Referując zeznania T. P. i O. D. (2) sąd a quo odnotował zmianę zachowania wnioskodawczynie również w zakresie kontaktów społecznych. Niemniej – doceniając zaangażowanie M. P. (1) w walkę o prawa kobiet oraz równouprawnienie osób (...) – apelujący nie wykazał w tym kontekście nieadekwatności przyznanego zadośćuczynienia. Odnosząc się do twierdzenia, że ... warunki osobiste i wrażliwość Pokrzywdzonej odbiegają od kryterium przeciętnego obywatela, czyniąc doznane przez nią krzywdy znacznie bardziej dotkliwymi zauważyć należy, że w analizowanym postępowaniu ciężar dowodu (art. 6 kpc) obciąża wnioskodawcę. W sprawie na wniosek pełnomocników dopuszczono dowód z opinii biegłych psychologa i psychiatry (k. 208), ale ostatecznie wnioskujący (k. 232) z niego zrezygnowali. Zatem nie wykazano, że zatrzymanie w dniu 8 października 2020r. odbiło się na psychice M. P. (1) tak dalece, że dopiero kwota 50.000,00 zł będzie w stanie zrekompensować powstałą szkodę niemajątkową.

Sąd I instancji również dostrzegł (str. 7.-8. uzasadnienia), że do zatrzymania doszło w godzinach wczesnorannych w mieszkaniu, w którym M. P. (1) wynajmowała pokój. Zauważył, że świadkami tego byli jej współlokatorzy, a zanim się przebrała, to w obecności obcych ludzi (w tym mężczyzn) ubrana była tylko w krótką koszulę nocną. Następnie musiała się przebrać w obecności obcej dla siebie kobiety, a po przewiezieniu do KRP W. I

została poddana kontroli osobistej, co było dla niej upokarzające i w jej ocenie zbędne, skoro kilkanaście minut wcześniej przebierała się w obecności policjantki. Sąd odnotował, że użyto wobec niej środka przymusu bezpośredniego w postaci kajdanek oraz, że było to jej pierwsze zatrzymanie przez Policję.

Nie można się jednak było zgodzić z tezą, że te okoliczności (jak i inne podnoszone w apelacji) zostały błędnie ocenione w aspekcie kwoty zadośćuczynienia adekwatnej do zrekompensowania doznanej krzywdy. Dość wskazać – i to będzie kluczowe dla oceny zasadności apelacji Prokuratora – że do zatrzymania wnioskodawczynie doszło w zajmowanym przez nią mieszkaniu (nie w miejscu publicznym). Faktycznie w czynności brało udział kilku funkcjonariuszy, jednak wnioskodawczynie przebierała się w obecności policjantki. Kontrola osobista przeprowadzona w jednostce Policji nie wiązała się z koniecznością zdjęcia bielizny (k. 204, ostatni akapit). O ile oczywiście wnioskodawczynie przez pewien czas musiała przebywać ubrana w strój nocny z obecności policjantów, to pozostałymi świadkami zdarzenia nie były osoby dla niej obce, ale jej współlokatorzy (którzy najpewniej nie jeden raz mieli możliwość obserwowania jej w takim stroju). Fakt zatrzymania wnioskodawczynie nie został upubliczniony przez Policję lub Prokuraturę, ale należy zwrócić uwagę na fragment jej zeznań (k. 204 u góry), że jej współlokatorka próbowała nagrać przebieg interwencji telefonem, ale uniemożliwił jej to policjant. Zarazem (k. 206) wnioskodawczynie podjęła decyzję by nie nagłaśniać tej sytuacji i przez organy państwa

nie została ona nagłośniona. Dopiero później wnioskodawczyni podjęła suwerenną decyzję by swoimi odczuciami dzielić się w mediach społecznościowych (k. 14-16). Nie jest kwestionowane, że wnioskodawczyni zmieniła miejsce zamieszkania i zdecydowała się zamieszkać sama, ale nie można pomijać, że ze strony swoich dotychczasowych współlokatorów otrzymywała wsparcie (k. 205v). Jednak poczucie utraty bezpieczeństwa w dotychczasowym miejscu pobytu i wzmożona potrzeba kontroli przestrzeni osobistej nie są czynnikami, które musiałyby skutkować podwyższeniem kwoty zadośćuczynienia (do kwoty 50 tysięcy złotych lub jakiejś niższej).

Przechodząc do analizy apelacji wywiedzionej przez Prokuratora: okazała się ona częściowo zasadna i skutkowała obniżeniem przyznanej kwoty zadośćuczynienia do 7.000,00 zł. Należało się zgodzić ze stanowiskiem Prokuratora, że Sąd meriti zbyt dużą wagę przyłożył m. in. do godziny zatrzymania, jak też samego przebiegu czynności w mieszkaniu przy ul. (...) w W.. Wyżej już wskazano, że świadkami zatrzymania byli współlokatorzy, czyli osoby znane M. P. (1). Z koszuli nocnej przebrała się w toalecie, czyli w miejscu postronnym i to nawet nie bezpośrednio w obecności policjantki, ale tylko obserwowana przez nią przez uchylone drzwi. Czynność kontroli osobistej w KRP W. I przeprowadzona została zgodnie z przepisami, w sposób oględny, bez konieczności zdejmowania bielizny. W apelacji pełnomocnika pojawił się fragment o niezasadnym użyciu środków przymusu bezpośredniego. Można się zgodzić, że funkcjonariusze użyli

kajdanek z naruszeniem przepisów Ustawy z dnia 24 maja 2013r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 202 ze zm.), a na pewno były one utrzymywane zbyt długo. Niemniej od pewnego momentu zatrzymania M. P. towarzyszyła obrońca i to ona (a nie przesłuchująca Prokurator) powinna domagać się zdjęcia kajdanek. Z tego też względu Sąd I instancji założeniu kajdanek przydał zbyt duże znaczenie. Na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku (k. 10-13) i później pozyskanej obszernej dokumentacji lekarskiej przyjęto, że po zatrzymaniu doszło do pogorszenia stanu zdrowia psychicznego – wystąpił epizod depresyjny. Jednak jego nasilenie było umiarkowane (k. 13) i nie doszło do pogorszenia się stanu zdrowia psychicznego w zakresie już wcześniej rozpoznanego schorzenia (choroby afektywnej dwubiegunowej). Z protokołu zatrzymania (k. 162v) wynika, że M. P. (1) zażądała powiadomienia o zatrzymaniu adw. A. B. i podała numer telefonu do niej. Próba połączenia o godz. 7:10 okazała się nieskuteczna – najpewniej z uwagi na wczesną porę włączała się poczta głosowa. Zapytana o stan zdrowia oświadczyła, że leczy się psychiatrycznie, przyjmuje na stałe leki, które posiada przy sobie. Oświadczyła też (k. 191), że leki przyjmuje wieczorem. Oznacza to, że zatrzymujący funkcjonariusze po pierwsze udzielili odpowiednich pouczeń; po drugie wykazali troskę o stan zdrowia zatrzymanej. Zasadnie zatem wskazał Prokurator, że do zatrzymania doszło poza porą nocną, przeprowadzono je prawidłowo (niezależnie od późniejszej oceny jego niezasadności), a czynności z udziałem wnioskodawczyni

dokonano sprawnie, tak że po 6-7 godzinach została już zwolniona.

Zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie lub tymczasowe aresztowania stanowi odszkodowanie za szkodę niematerialną wynikającą z negatywnych przeżyć psychicznych. Ich źródłem jest fakt pozbawienia wolności, ale również to, że dana osoba na skutek zatrzymania (i ewentualnego późniejszego tymczasowego aresztowania) utraciła dobre imię. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy brać pod uwagę wszystkie ustalone w sprawie okoliczności rzutujące na określenie rozmiaru krzywdy osoby pozbawionej wolności, w tym zwłaszcza okres izolowania od społeczeństwa, który w miarę rozciągania się w czasie wzmagają doznanie krzywdy. Należy brać również pod uwagę status społeczny i zawodowy wnioskodawcy. Zadośćuczynienie powinno być odpowiednie. Suma odpowiednia to taka, która co najmniej równoważy przeżycia związane z niesłusznym tymczasowym aresztowaniem (wyrok SA w Warszawie z dnia 10.09.2014r., II AKa 189/14, Lex nr 1527242).

Oczywiście niezmiennie aktualne jest stanowisko, że zadośćuczynienie jako forma rekompensaty za krzywdy moralne i fizyczne powinno być mierzone ich dolegliwością, ale z uwzględnieniem aktualnych warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa (wyrok SA w Warszawie z dnia 19.10.2022r., II AKa 474/21). Przesłanka przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa ma charakter uzupełniający, by ograniczać wysokość zadośćuczynienia, aby

jego przyznanie nie prowadziło do wzbogacenia osoby uprawnionej. Nie może jednak pozbawiać zadośćuczynienia jego zasadniczej funkcji kompensacyjnej i eliminować innych czynników kształtujących jego rozmiar. Rolą zadośćuczynienia jest bowiem złagodzenie doznanej, niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej, lecz sumy w stosunku do niej odpowiedniej. Ustalenie jej wysokości powinno być dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa, przy uwzględnieniu jednak, że wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość (wyrok SA w Warszawie z dnia 2.10.2019r., II AKa 408/18, Lex nr 2735158).

Konkludując należało uznać, że w okolicznościach sprawy – kiedy wnioskodawczyni była zatrzymana przez 6-7 godzin – sumą odpowiednią rekompensującą doznaną przez nią krzywdę powinna być kwota 7.000,00 zł. Kwota przyznana zaskarżonym wyrokiem (12.000,00 zł) była wygórowana, albowiem – co wykazano powyżej – Sąd meriti niektórym elementom stanu faktycznego przydał nadmierne znaczenie dokonując ich przeliczenia na wysokość przyznanego świadczenia.

Zarazem należało jednoznacznie wskazać, że postulat Prokuratora by doznaną krzywdę rekompensować kwotą 400,00 zł (jak w pisemnej apelacji), czy nawet kwotą 1.000,00 zł (stanowisko końcowe na rozprawie odwoławczej) w żadnej mierze nie mógł zostać uwzględniony. Oczywiście nie ma (i nie powinno być) żadnego

taryfikatora przeliczania okresu zatrzymania (tymczasowego aresztowania lub odbywania kary) na kwotę zadośćuczynienia. Nie istnieją weryfikowalne kryteria w ustalaniu kwoty zadośćuczynienia, koniecznym jest indywidualne rozważenie w każdej sprawie, na ile okoliczności uzasadniają przyznanie takiej, a nie innej sumy zadośćuczynienia. Niemniej postulowane kwoty (a już na pewno pierwsza z nich) nie mają aktualnie żadnej wartości ekonomicznej, a ich postulowanie tłumaczyć można wyłącznie dbałością o interes fiskalny Skarbu Państwa.

Zadośćuczynienie przyznane ostatecznie wnioskodawcy i tak jest stosunkowo wysokie (gdy zestawie je z okolicznościami sprawy). Ma to swoje źródło w podstawie zatrzymania. M. P. (1) nie została bowiem zatrzymana np. podczas zgromadzenia, przez policjanta z oddziałów prewencji policji, który przykładowo z uwagi na krótki staż nie potrafił na gorąco ustalić, czy zaistniały przesłanki zastosowania takiego środka przymusu. W analizowanej sprawie zarządzenie o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu wydał prokurator – a zatrzymanie to (w konsekwencji samo zarządzenie) zostało uznane za niezasadne jeszcze przed zakończeniem postępowania karnego przeciwko wnioskodawcy. Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem prezentowanym w piśmie Prokuratora Rejonowego Warszawa Śródmieście (jako organu reprezentującego Skarb Państwa) z dnia 4 kwietnia 2022r. (k. 105 i n.), że zatrzymanie podyktowane było okolicznościami sprawy. Kwestię obawy, że podejrzana nie stawi się na przesłuchanie rozstrzygnął już sąd śródmiejski rozpoznając zażalenie

na zatrzymanie. Zarazem art. 247 § 2 kpk stanowi o potrzebie niezwłocznego zastosowania środków zapobiegawczych. Zastosowanie dnia 8 października 2020r. wobec M. P. (1) dozoru Policji (czyli faktycznie niezwłocznie) nie sprawia, że zatrzymanie było zasadne. Notabene w zarządzeniu Prokuratora art. 247 § 2 kpk nie został powołany. Dlatego najzupełniej trafnie Sąd I instancji przywołał (str. 6.) wyrok tutejszego Sądu z dnia 2 sierpnia 2006r. (II AKa 89/06, Lex nr 219065), że za niewątpliwie niesłuszne, w zasadzie, uznać należy każde tymczasowe aresztowanie oskarżonego (podejrzanego), który ostatecznie (prawomocnie) został: uniewinniony, umorzono w stosunku do niego postępowanie, także warunkowo, sąd odstąpił od wymierzenia kary [jak w przypadku wnioskodawczyni] , nastąpiło skazanie na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wymierzona została tylko kara nie związana z pozbawieniem wolności lub środek karny.

Wniosek

Prokurator: o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I. poprzez obniżenie przyznanego zadośćuczynienia do kwoty 1.000,00 zł (wniosek rozprawy odwoławczej; wniosek zawarty w apelacji postulował obniżenie zadośćuczynienia do kwoty 400,00 zł)

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Pełnomocnik wnioskodawczyni: o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz

zasadny
częściowo zasadny

M. P. (1) kwoty 50.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
wniosek zawarty w apelacji Prokuratora okazał się częściowo zasadny i doprowadził do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie zasądzonego zadośćuczynienia do kwoty 7.000,00 zł z jednoczesnym utrzymaniem w mocy w pozostałym zakresie – z powodów przedstawionych powyżej		
brak zasadności wniosku apelacji pełnomocnika wnioskodawczyni wyjaśniono powyżej		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy

Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	

<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<i>zmiana zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie zasądanego zadośćuczynienia do kwoty 7.000,00 zł z jednoczesnym jego utrzymaniem w mocy w pozostałym zakresie</i>	
Zwiąże o powodach zmiany	
wyjaśniono powyżej	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>		
1.1.		# art. 439 kpk
Zwiąże o powodach uchylecia		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 kpk
Zwiąże o powodach uchylecia		

3.1.	Konieczność postępowania	umorzenia	# art. 437 § 2 kpk
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.			# art. 454 § 1 kpk
Zwiężle o powodach uchylenia			

<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>			

<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
-----	-----		

6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	o kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 554 § 4 zdanie pierwsze kpk. Wnioskodawczyni w postępowaniu odwoławczym była reprezentowana przez pełnomocnika. W apelacji zawarto wnioszek o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu na rzecz M. P. (1) kosztów ustanowienia w sprawie pełnomocnika według norm przepisanych.

Art. 554 § 4 zdanie drugie kpk stanowi: w razie uwzględnienia roszczeń choćby w części wnioskodawcy przysługuje od Skarbu Państwa zwrot uzasadnionych wydatków, w tym z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika. W postępowaniu odwoławczym uwzględniono jedynie apelację Prokuratora, toteż wniosek ten nie zasługiwał na uwzględnienie.

7. **PODPISY**

Przemysław Filipkowski

Sławomir Machnio Piotr Maksymowicz

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	punkt 1. wyroku Sądu Okręgowego dot. kwoty przyznanego zadośćuczynienia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik wnioskodawcy	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	punkt 2. wyroku Sądu Okręgowego dot. oddalenia wniosku o zadośćuczynienie w dalszym zakresie	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 kpk		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana